

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **G. S.**, zast. JUDr. Leonou Grumlíkovou, advokátkou se sídlem Údolní 61, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2013, č. j. OAM-224/ZA-ZA14-ZA14-2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 4. 2014, č. j. 22 Az 23/2013 – 70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, JUDr. Leoně Grumlíkové, advokátce se sídlem Údolní 61, Brno, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **4 114 Kč**. Tato částka jí bude vyplacena do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2013, č. j. OAM-224/ZA-ZA14-ZA14-2012 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že žádost je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

I. Vymezení věci

[2] Úvodem považuje Nejvyšší správní soud za vhodné stručně připomenout dosavadní vývoj v právě posuzované věci. Z předloženého správního spisu lze zjistit, že stěžovatel podal dne 23. 4. 2003 první žádost o udělení azylu. Žalovaný žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou rozhodnutím ze dne 3. 5. 2003. Dne 29. 10. 2007 podal stěžovatel další žádost o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 4. 2008 nebyla stěžovateli udělena žádná z forem mezinárodní ochrany. V nyní posuzované věci stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu dne 7. 8. 2012. Žalovaný shledal tuto opakovanou žádost o

mezinárodní ochranu nepřipustnou dle § 10a písm. e) zákona o azylu s tím, že stěžovatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

[3] Krajský soud se v napadeném rozsudku nejprve podrobně zabýval institutem opakované žádosti o mezinárodní ochranu a podmínkami její nepřipustnosti dle § 10a písm. e) zákona o azylu. Následně konstatoval, že žalovaný dospěl opodstatněně k závěru, že v opakované žádosti jsou uvedeny zcela totožné důvody. Ohledně nepříznivého zdravotního stavu jeho matky přisvědčil žalovanému, že se toto netýká situace v zemi jeho původu či dalšího vývoje v jeho azylovém příběhu jako takovém, ale pouze a jen jeho rodinných záležitostí. Ačkoliv se stěžovatel snažil zdůvodnit jeho další setrvání v České republice péčí o osobu matky, bylo zjištěno, že s matkou v pronajatém bytě nežije, tudíž o ni nemůže ani celodenně pečovat. V rámci doplňujícího pohovoru sám uvedl, že matčin zdravotní stav se zlepšil, může se za opory hole sama pohybovat a vycházet ven z bytu. Kdyby se jí přitížilo, mohou ji pomoci známí. Krajský soud uzavřel, že závěr žalovaného, který neshledal existenci nových skutečností ve smyslu zákona o azylu, tedy skutečností, které by měly dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele, koresponduje s ustanovením § 10a písm. e) zákona o azylu.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[5] Uvádí, že jádrem jeho argumentace v žalobním řízení byla tvrzená nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Tento se vůbec nezabýval, resp. neprovedl správní uvážení ve vztahu k ne/udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003, a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 6. 2006, sp. zn. 29 Az 11/2005. Je třeba pečlivě rozlišovat mezi nárokem na udělení humanitárního azylu (právní nárok neexistuje; jsou zde dány široké meze správního uvážení) a procesním nárokem na to, aby správní orgán takové uvážení provedl, byť třeba se zamítavým výsledkem.

[6] Touto hlavní žalobní námitkou se krajský soud vůbec nezabýval a v odůvodnění rozsudku se s ní nikterak nevypořádal (namísto toho sám posuzoval odůvodněnost skutečností uváděných stěžovatelem ve vztahu ke splnění podmínek pro meritorní přezkum žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu), tudíž ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, sp. zn. 4 Azs 27/2004, zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

[7] Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že žádost byla shledána nepřipustnou jak z hlediska azylu (§ 12, § 13, § 14), tak z hlediska doplňkové ochrany (§ 14a, § 14b) a řízení bylo v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Zastavuje-li správní orgán řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže zároveň rozhodovat o věci

samé, tzn. ani o azylu ani o doplňkové ochraně. Důvody, kterými se stěžovatel snaží odůvodnit udělení humanitárního azylu, není možné považovat za tzv. nové skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení stěžovatele a které by odůvodnily nové meritorní posouzení jeho žádosti.

[9] Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“.

[12] Kasační stížnost obsahuje jedinou kasační námitku a to námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, který se dle tvrzení stěžovatele nevypořádal s jeho žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného (neboť tento neprovedl správní uvážení ve vztahu k případnému udělení humanitárního azylu). K této námitce Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že eventuelní nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu může za určitých okolností naplnit důvody přijatelnosti kasační stížnosti, a to dokonce i za situace, kdy to stěžovatel ani výslovně nenamítne. Ve smyslu usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 totiž bude kasační stížnost posouzena jako přijatelná tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Azs 20/2010 - 238).

[13] V daném případě však Nejvyšší správní soud v této rovině posuzování napadený rozsudek nepřezkoumatelným neshledal. Krajský soud se v napadeném rozsudku na stranách 5 až 7 podrobně zabýval opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany a její nepřipustností ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu. Mimo jiné konstatoval následující: „Z dikce citovaného ustanovení zákona o azylu lze přitom dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat: 1) je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění; 2) musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.“ Dále uvedl, že „ust. § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. *res iudicata*, resp. v daném případě *res administrata*. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na

splnění obou výše uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí tak, jako tomu svědčí skutkové okolnosti projednávané věci.“ Následně krajský soud přezkoumal uvedené důvody k podání žádosti o mezinárodní ochranu a ztotožnil se se žalovaným, že stěžovatel neuvedl nové důvody nebo zjištění ve smyslu zákona o azylu. Zároveň se krajský soud podrobně vyjádřil k údajné nové skutečnosti – nepříznivému zdravotnímu stavu matky stěžovatele (strana 7 napadeného rozsudku).

[14] Z výše citovaných závěrů krajského soudu je zřejmé, že se s žalobní námitkou vypořádal, neboť uvedl, že aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat (tedy i ve smyslu případného udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu), musí být splněny dvě výše citované podmínky, jejichž naplnění v posuzovaném případě shledáno nebylo.

[15] Nad rámec kasační námitky považuje Nejvyšší správní soud za nutné konstatovat, že se se závěrem krajského soudu ztotožňuje. V rámci předchozí stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu byla tato žádost posouzena z hlediska všech důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany (včetně humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu). Při podání opakované žádosti je nejprve třeba posoudit, zda stěžovatel uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud tomu tak není, je taková žádost shledána nepřipustnou ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví. K věcnému posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu (včetně posouzení případného udělení humanitárního azylu) může správní orgán přistoupit pouze v případě, že žadatel uvedl relevantní nové skutečnosti nebo zjištění, resp. v případě, že se zásadním způsobem změnila situace v zemi původu (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS).

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[18] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovená zástupkyně stěžovatele, JUDr. Leona Grumlíková, advokátka se sídlem Údolní 61, Brno, provedla ve věci jeden úkon právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) v hodnotě 3 100 Kč spočívající v sepsání doplnění kasační stížnosti. Podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu náleží ustanovenému

zástupci stěžovatele i náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Celková částka odměny za zastupování tak činí 3 400 Kč. S ohledem na skutečnost, že JUDr. Leona Grumlíková je plátcem DPH, zvyšuje se částka přiznané odměny podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. o DPH ve výši 21 %, tj. o částku 714 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí 4 114 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2014

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu